

Arrêt

n° 272 169 du 29 avril 2022
dans l'affaire X / III

En cause : X

Ayant élu domicile : au cabinet de Maître K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

Contre :

l'Etat belge, représenté par le Secrétaire d'Etat à l'Asile et la Migration

---

LA PRESIDENTE F.F. DE LA IIIème CHAMBRE,

Vu la requête introduite le 17 novembre 2021, par X, qui se déclare de nationalité guinéenne, tendant à l'annulation de la décision de refus de visa, prise le 28 septembre 2021.

Vu le titre Ier *bis*, chapitre 2, section IV, sous-section 2, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, dite ci-après « la loi ».

Vu l'ordonnance portant détermination du droit de rôle du 25 novembre 2021 avec la référence X.

Vu la note d'observations et le dossier administratif.

Vu l'ordonnance du 25 janvier 2022 convoquant les parties à l'audience du 18 février 2022.

Entendu, en son rapport, V. DELAHAUT, juge au contentieux des étrangers.

Entendu, en leurs observations, Me L. LUNDAHL *locum* Me K. VERSTREPEN, avocat, qui comparaît pour la partie requérante, et Me L. RAUX *locum* Mes D. MATRAY et C. PIRONT, avocat, qui comparaît pour la partie défenderesse.

APRES EN AVOIR DELIBERE, REND L'ARRET SUIVANT :

1. Faits pertinents de la cause

La requérante présente les faits de la cause comme suit :

« Verzoekster heeft de nationaliteit van Guinée, en is de moeder van een minderjarige EU-burger, namelijk [C.S.M.], geboren op 20 mei 2019, van Nederlandse nationaliteit.

Verzoekster verblijft in Guinée, en wenst een visum kort verblijf aan te vragen, met het doel om een gezinshereniging met haar minderjarige zoon op te starten bij de gemeente in België.

Op 30 augustus 2021 heeft verzoekster een visumaanvraag ingediend bij de Belgische ambassade in Dakar.

Op 28 september 2021 werd de beslissing tot weigering van aflevering van een visum kort verblijf genomen.

Deze beslissing vormt de bestreden beslissing ».

La décision attaquée est motivée comme suit :

« Références légales: Le visa est refusé sur base de l'article 32 du règlement (CE) N° 810/2009 du Parlement Européen et du Conseil du 13 juillet 2009 établissant un code communautaire des visas

- (2) L'objet et les conditions du séjour envisagé n'ont pas été justifiés

En date du 04/08/2021, une demande de visa d'entrée a été introduite sur base de la directive 2004/38 au nom de [B.R.], née le [...], de nationalité guinéenne, en sa qualité de membre de famille d'un citoyen de l'Union, [C.S.M.], né le [...], de nationalité néerlandaise.

Considérant que [B.R.] est la mère de [C.S.M.] ;

Considérant que les descendants qui peuvent se prévaloir des dispositions de la directive 2004/38 sont les descendants à charge ;

Considérant que selon la jurisprudence constante de la Cour de justice de l'Union européenne, la qualité de membre de famille à charge résulte d'une situation de fait caractérisée par la circonstance que le soutien matériel du membre de la famille est assuré par le titulaire du droit de séjour, ce qui n'est pas le cas en l'espèce ;

Considérant que l'article 40bis, §2, 5° de la loi du 15/12/1980 prévoit néanmoins, suite à l'arrêt de la Cour de Justice de l'Union européenne du 19/10/2004 dans l'affaire C-200/02 (Zhu et Chen), que sont considérés comme membres de famille du citoyen de l'Union le père ou la mère d'un citoyen de l'Union européenne mineur d'âge visé à l'article 40, § 4, alinéa 1er, 2° pour autant que ce dernier soit à sa charge et qu'il en ait effectivement la garde.

Considérant que l'article 40bis, §4, alinéa 4 précise que le membre de la famille visé au § 2, alinéa 1er, 5°, doit apporter la preuve qu'il dispose de ressources suffisantes pour subvenir à ses propres besoins ainsi qu'à ceux de son enfant, citoyen de l'Union, pour ne pas devenir une charge pour le système d'aide sociale du Royaume et d'une assurance maladie couvrant l'ensemble des risques en Belgique. Dans le cadre de l'évaluation des ressources, il est tenu compte notamment de leur nature et de leur régularité.

Considérant qu'à l'appui de sa demande de visa, la requérante n'apporte pas la preuve qu'elle dispose de telles ressources.

Au vu de ces éléments, la demande de visa est refusée ».

2. Exposé du moyen d'annulation

La requérante prend un unique moyen exposé comme suit :

« EERSTE EN ENIG MIDDEL: art. 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest"), artikel 32 van Verordening (EG) nr. 810/2009 Europees Parlement en Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode ("visumcode"), artikel 406/s, 62 en 47 van de vreemdelingenwet, schending van artikel 3, 2e lid, a) van Richtlijn 2004/38/EG (Burgerschapsrichtlijn), van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting, het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 8 EVRM, art. 10 en 11 van de Grondwet en het non-discriminatiebeginsel van behoorlijk bestuur.

1. In eerste instantie schendt de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel.

Verzoeksters raadsvrouw vroeg op 1 juni 2021 per mail aan verwerende partij explicet welke bewijzen van voldoende bestaansmiddelen er voor moesten voorgelegd worden, en of het mogelijk is naar België te komen en binnen de 3 maanden het bewijs van voldoende bestaandmiddelen voor te leggen:

*"Geachte heer, mevrouw,
Een cliënte van mij is derdelander (Ghanese) en verblijft met haar Nederlands minderjarig kindje in Ghana. Zij wenst een visumaanvraag gezinsherening in te dienen om samen met haar Nederlands kindje naar België te komen.*

Zou u mij kunnen informeren welke documenten zij moet voorleggen bij de visumaanvraag om aan te tonen dat zij beschikt over voldoende bestaansmiddelen?

Kan zij naar België komen en hier binnen de 3 maanden het bewijs van voldoende bestaansmiddelen voorleggen, naar analogie met een aanvraag bij de gemeente? Of kan zij voldoende bestaansmiddelen aantonen door middel van de bestaansmiddelen van de vader van het kind, die wel in België verblijft en werkt?

Alvast bedankt voor uw antwoord en, met vriendelijke groeten,

Katrin Verhaegen

Advocaat »

Hierop antwoordde verwerende partij dat het gaat om een aanvraag ‘visum C als ouder van een EU kind’, en dat er normaal gezien geen bewijzen van voldoende bestaansmiddelen moeten voorgelegd worden om een minderjarig kind te vervoegen in België. Op het Belgische grondgebied dient er een aanvraag bij de gemeente ingediend te worden op basis van artikel 40 bis Vw.:

“Geachte Mevr. Verhaegen

- *Om een minderjarig kind te komen vervoegen in België, moeten er normaal gezien geen bewijzen van voldoende bestaansmiddelen voor worden gelegd, de ouder dient wel de verplichte bijdrage te betalen en alsook met de correcte officiële documenten aan te tonen dat hij/zij werkelijk de ouder is van het kind en als dat niet voldoet, kan het dossier volledig worden geweigerd of er kan nog eventueel een DNA-procedure volgen. Zij dient bij de Belgische ambassade de lijst op te vragen met alle criteria en nodige documenten.*
- *U vertelt hier dat het kind van de Nederlandse Nationaliteit dus dat is dan een aanvraag “ VISUM C als ouder van een EU kind” om in België te kunnen komen verblijven.*
- *Mevrouw kan eventueel ook een aanvraag doen om de vader van het kind te vervoegen, als zij gehuwd zijn of met oog op huwelijks of wettelijk samenwonende, maar u vertelt niet of er nog een relatie is tussen de ouders op heden en in dat geval dient meneer wel voldoende bestaansmiddelen aan te tonen*
- *Als mevrouw reeds op Belgisch grondgebied is, is de aanvraag in te dienen bij de gemeente op basis van art40bis.*

Hopende u te hebben geïnformeerd.

Mvg Bis toen Melissa, GH VISA ” (stuk 3)

Ondanks deze informatie (die in overeenstemming is met de Vreemdelingenwet en de visumcode), nam verwerende partij een weigeringsbeslissing omdat de bewijzen van voldoende bestaansmiddelen niet werden voorgelegd. Verzoekster mocht er nochtans op vertrouwen dat ze haar visumaanvraag op een correcte manier had ingediend, waarbij ze de gevraagde documenten in de mail van verwerende partij dd. 2 juni 2021 had voorgelegd.

Hierdoor wordt het vertrouwensbeginsel geschonden, samen met artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en artikel 32 van de Visumcode.

2. De bestreden beslissing schendt artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie doordat er niet afdoende rekening werd gehouden met de belangen van verzoeksters minderjarige zoon ».

Après avoir longuement rappelé la portée des articles 24 et 51 de la Charte des droits fondamentaux de l’Union européenne et de l’article 3 de la Convention relative aux droits de l’enfant, la requérante poursuit comme suit :

« Aangezien de visumweigering van de moeder van een minderjarig kind een erg grote impact heeft op het leven van dit kind, moest er bij het nemen van de bestreden zeker rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind. Het belet immers verzoekster om de procedure gezinsherening met haar minderjarige zoon op te starten in België.

Nergens blijkt dat verwerende partij de onderzoeksrecht, die voortkomt uit artikel 24 van het Handvest (hetgeen directe werking heeft) afdoende nageleefd heeft. Evenmin blijkt dat de belangen van verzoeksters kind primair in overweging werden genomen, wel integendeel.

3. Er kan worden aangenomen dat de beslissing werd genomen op grond van artikel 32 van de visumcode. Verzoekster diende immers een aanvraag tot een visum kort verblijf in, dat geregeld wordt door de visumcode. De bestreden beslissing vermeldt ook expliciet artikel 32 van de visumcode.

In de motivering verwijst verwerende partij naar artikel 40bis van de vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat de beslissing ook op grond van deze bepaling is genomen.

Echter, verzoekster heeft geen visum gezinshereniging aangevraagd. Artikel 40bis is niet van toepassing.

Een visum C is in voorliggende situatie een visum met als doel een kort verblijf in België om tijdens dit verblijf een gezinshereniging aan te vragen. Dit is een ander visum dan een visum gezinshereniging. Er is een ander doel en er gelden andere voorwaarden.

Verwerende partij kon dus onmogelijk het visum dat verzoekster heeft aangevraagd weigeren door te verwijzen naar de voorwaarden die gelden voor gezinshereniging.

Verwerende partij heeft op eigen initiatief de aanvraag van verzoekster gekwalificeerd als een aanvraag gezinshereniging. Dit is voorbarig en onwettig. Het niet voldoen aan de voorwaarden gezinshereniging (*in casu* de voorwaarde van voldoende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen) wordt niet vermeld in artikel 32 van de visumcode als mogelijke reden om een visum kort verblijf te weigeren.

Verwerende partij heeft voorwaarden toegevoegd aan artikel 32 van de visumcode ».

Le requérante reproduit ensuite des extraits des arrêts n° 225 307 du 28 août 2019 et n° 232 233 du 4 février 2020 de ce Conseil et expose ce qui suit :

« Ook bijvoorbeeld in het arrest 106.945 van 19 juli 2013 oordeelde Uw Raad dat een visum type C met het oog op een huwelijk niet kan worden geweigerd omdat de voorwaarden tot gezinshereniging niet zijn vervuld. Het gaat immers om verschillende procedures waarvoor andere criteria gelden.

Verwerende partij heeft *in casu* de motiveringsplicht geschonden door te verwijzen naar een wettelijke bepalingen en naar wettelijke voorwaarden die niet van toepassing zijn op de visumaanvraag van verzoekster.

Verwerende partij heeft ook onzorgvuldig gehandeld door op eigen houtje de aanvraag van verzoekster te herkwalificeren zonder verzoekster hiervan op de hoogte te brengen en zonder verzoekster de kans te geven om bijkomende documenten of informatie te geven om met kennis van zaken te kunnen oordelen of verzoekster werkelijk niet aan de voorwaarden voldoet. Verwerende partij stelt dat verzoekster geen bewijs heeft voorgelegd dat de burger van de EU over voldoende bestaansmiddelen beschikt en gaat er daarom vanuit dat verzoekster niet aan de voorwaarden voldoet. Verzoekster kon echter niet op de hoogte zijn dat zij deze documenten moest voorleggen. Verwerende partij had minstens de documenten kunnen opvragen bij verzoekster, hetgeen niet gebeurde, wel in tegendeel (zie *supra*).

Verwerende partij stelt dat verzoekster niet aan de voorwaarden voor gezinshereniging voldoet, zonder dat zij dit heeft geverifieerd.

4. Ondergeschikt en tot slot schendt de bestreden beslissing artikel 10 en 11 van de Grondwet, en het non-discriminatiebeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

Indien een aanvraag tot gezinshereniging cfr. artikel 40bis van de Vreemdelingenwet wordt aangevraagd bij de gemeente in België, dient op het moment van de aanvraag geen bewijs van voldoende bestaansmiddelen te worden voorgelegd. Op dat moment krijgt het familielid van de EU-burger immers 3 maanden de tijd na het opstarten van de procedure om de bewijzen voor te leggen.

Mocht vereist worden dat op het moment van een visumaanvraag de bewijzen van voldoende bestaansmiddelen al worden voorgelegd, zou dit een ongeoorloofde ongelijke behandeling vormen ten opzichte van de procedure bij de Belgische gemeente. Op dat moment krijgt men immers geen bijkomende termijn van 3 maanden om de nodige bewijzen te bezorgen, maar dienen deze onmiddellijk bij het aanvragen van het visum voorgelegd te worden. Dit vormt een schending van artikel 10 en 11 van de Grondwet en een inbreuk tegen het nondiscriminatiebeginsel.

De bestreden beslissing schendt alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden. »

3. Discussion

3.1. Sur le moyen unique, le Conseil rappelle, à titre liminaire, que l'article 40bis, § 2, 5°, de la loi, dispose comme suit :

« § 2. Sont considérés comme membres de famille du citoyen de l'Union :

[...]

5° le père ou la mère d'un citoyen de l'Union européenne mineur d'âge visé à l'article 40, § 4, alinéa 1er, 2° pour autant que ce dernier soit à sa charge et qu'il en ait effectivement la garde ».

Le paragraphe 4, alinéa 4, de ce même article mentionne quant à lui que :

« Le membre de la famille visé au § 2, alinéa 1er, 5°, doit apporter la preuve qu'il dispose de ressources suffisantes pour subvenir à ses propres besoins ainsi qu'à ceux de son enfant, citoyen de l'Union, pour ne pas devenir une charge pour le système d'aide sociale du Royaume et d'une assurance maladie couvrant l'ensemble des risques en Belgique. Dans le cadre de l'évaluation des ressources, il est tenu compte notamment de leur nature et de leur régularité ».

En l'espèce, le Conseil observe, à la lecture du dossier administratif, qu'en date du 31 août 2021, la requérante a introduit une demande de visa auprès de l'ambassade de Belgique à Dakar (Sénégal) au moyen d'un formulaire *ad hoc*, signé par la requérante elle-même le 4 août 2021, dont les rubriques 23 et 24 portent respectivement les mentions suivantes : « Purpose(s) of the journey : Directive 2004-38/EC/close family of an EU citizen (Article 40bis) » et « Additional information on purpose of stay : will travel together with minor child who is a citizen of the Netherlands ».

Il ressort dès lors clairement de ce document que contrairement à ce qu'elle tend à faire accroire en termes de requête, la requérante a bel et bien sollicité un visa « regroupement familial » sur la base de l'article 40bis de la loi et que conformément à cette disposition, elle se devait d'apporter la preuve qu'elle disposait de ressources suffisantes pour subvenir à ses propres besoins ainsi qu'à ceux de son enfant, citoyen de l'Union, pour ne pas devenir une charge pour le système d'aide sociale du Royaume.

La requérante ne peut par conséquent être suivie lorsqu'elle soutient que la partie défenderesse a, de sa propre initiative, illégalement requalifié sa demande de visa et l'a laissée dans l'ignorance des documents à fournir à l'appui de sa demande et afférents à ses ressources financières. L'argumentaire de la requérante à cet égard et les extraits de jurisprudence reproduits dans la requête sont ainsi dépourvus de pertinence.

Quant à l'affirmation de la requérante selon laquelle la partie défenderesse lui aurait transmis des informations erronées relatives aux moyens financiers dont elle devait disposer, le Conseil observe qu'elle n'est pas corroborée à l'examen du dossier administratif et qu'en tout état de cause, comme le relève la partie défenderesse dans sa note d'observations, « il s'agit de simples informations données sur le système des demandes de visa regroupement familial en général mais [...] il ne s'agit pas d'une réponse officielle de la part de la partie défenderesse à une demande de visa, ne créant pas d'assurances dans son chef ».

Par ailleurs, le Conseil ne perçoit pas l'intérêt de la requérante à soutenir qu'elle serait victime d'une discrimination dès lors qu'elle aurait pu bénéficier de trois mois supplémentaires pour apporter la preuve de ses ressources financières si elle avait pu introduire sa demande de regroupement familial sur la base de l'article 40bis de la loi au départ de la Belgique dès lors qu'elle ne prétend pas disposer desdites ressources. Qui plus est, la requérante ne démontre pas sérieusement l'existence d'un traitement discriminatoire autrement que par une affirmation péremptoire.

In fine, le Conseil observe qu'à l'appui de sa demande de visa, la requérante ne s'est aucunement prévalué de l'intérêt supérieur de son enfant de sorte qu'elle n'est pas fondée à reprocher à la partie défenderesse de ne pas s'être prononcée quant audit intérêt de son enfant qu'elle ne circonstance au demeurant pas dans son recours. La requérante ne circonstance pas non plus sa vie privée et familiale en manière telle qu'il ne peut être question d'une violation de l'article 8 de la CEDH et ce d'autant plus que ni elle ni son enfant ne se trouvent sur le territoire belge.

3.2. Au regard de ce qui précède, il appert que le moyen unique n'est pas fondé.

4. Dépens

Au vu de ce qui précède, il convient de mettre les dépens du recours à la charge de la requérante.

PAR CES MOTIFS, LE CONSEIL DU CONTENTIEUX DES ETRANGERS DECIDE :

Article 1er

La requête en annulation est rejetée.

Article 2

Les dépens, liquidés à la somme de 186 euros, sont mis à la charge de la requérante.

Ainsi prononcé à Bruxelles, en audience publique, le vingt-neuf avril deux mille vingt-deux par :

Mme V. DELAHAUT, présidente f.f., juge au contentieux des étrangers,

M. A. IGREK, greffier.

Le greffier, La présidente,

A. IGREK V. DELAHAUT